

vse tiste mlade pesnike, ki nam pošiljajo svoje proizvode, naj delajo skrbneje, naj bolje premislijo, obdelajo in ogladijo svoje proizvode, predno jih odpošljejo.

S tem smo odgovorili večini onih pisateljev, katerim nismo odgovorili posebej. Prosimo samo še, naj vzamejo sami v roke svoje pesmi, naj jih citajo pazno in glasno, pa jim poreče kmalu notranji glas: To ni dobro. Tisto naj popravijo! Ako pesem ni dobra, pa 'pesnikom' tudi zavest nič ne reče in se ne izpodtika nad nedostatki, taki 'pesniki' nimajo pesniškega daru, takim bi tudi najboljši pouk prav nič ne pomagal.

Smrt slovenskega duhovnika v Egiptu. Ko smo lani priporočali, naj bi šel kak slovenski duhovnik v Aleksandrijo pastirovat med tamošnje Slovence, odzval se je kmalu gosp. Alojzij Urban iz labodske škofije. Mladi gospod — star je bil šele 26 let — je bil jetičen in si želel pridobiti zdravja v milem in suhem egiptovskem podnebjju. Lani meseca novembra je odpotoval z najlepšimi nadami. V Aleksandriji se je mudil le malo časa, ker mu je zdravnik svetoval, naj nikar ne dela, ampak gre v Heluan, kjer je jako ugodno za jetične. Misijonarji škofa Sogara so ga prijazno sprejeli. S tega kraja mi je dvakrat pisal. Meseca svečana pa mi sporoči gospod p. Geyer, da se mu je bolezen shujšala in da je moral v bolnišnico v Kajiri. Tukaj pa ga je objela smrt. O njegovih poslednjih dneh mi je sporočil nedavno isti gospod misijonar doslovno to-le:

Veleč. gospoda Urbana so med njegovo boleznijo v tukajšnji bolnišnici »Rudolphinum«-u mnogokrat obiskovali

duhovniki (jezuiti in frančiškani). Vsi so ga ljubili in čislali kot jako ljubeznivega sobrata. Kolikor časa je mogel, maševal je v bolniški kapeli, sicer pa je prejemal sveto obhajilo v svoji sobi. Še kratko pred svojo smrtjo je zbral vse svoje moči, da bi opravil sv. daritev, zakaj bila mu je v toliko tolažbo, da je ni mogel opustiti. Od dné do dné so pešale njegove moči, in nekega večera smo pričakovali smrti. Prejel je tudi s popolno zavestjo in veliko pobožnostjo sv. popotnico. Pa zopet se mu je zboljšalo — a samo na videz, zakaj moči so pojemale čim dalje bolj.

Veleč. gosp. p. Ohrwalder, kateri je z bolnikom potoval iz Trsta v Egipt, bil mu je tudi tukaj zvest tovariš. Da bi ostal v njegovi bližini, spal je v bolnišnici. Ko je pa bila nevarnost vedno večja, ostal je p. Ohrwalder vedno pri bolniku. Spoznavši, da se mu bliža zadnja ura, udal se je popolnoma v voljo božjo, in naročil nekatere stvari za razne osebe.

Ko je uredil vse reči, bila je njegova edina skrb pripravljanje na smrt. Imel je pred seboj sveti križ in podobe tistih svetnikov, katere je najbolj častil. Vzgledno je bilo videti bolnega duhovnika, ki je, pozabivši vse posvetno, neprenehoma zrl na križanega Zveličarja in molil molitve za umirajoče. Skoraj do poslednjega trenutka je bil pri zavesti. Sredi duhovnikov in sestrá je izročil blagi bolnik dušo svojemu Stvarniku dné 25. sušca ob 6. uri zvečer. Truplo smo deli v mrtvašnici tukajšnje bolnišnice slovesno na oder, kakor se spodobi duhovniku, od tu pa spremili na novo katoliško pokopališče k poslednjemu počitku. Naj v miru počiva!

Tako počiva torej slovenski duhovnik v egiptovski zemlji.

